

роботу – увага й прискіпливість до усіх її складових, аж до редагування стилістичних особливостей мови викладу. Саме тут чи не найяскравіше проявилася притаманна йому здатність «бути всюди одночасно» – попри величезну переобтяженість адміністративними обов'язками, педагогічним навантаженням і творчими питаннями, Володимир Іванович завжди знаходить можливість ретельно ознайомитися з пропонуванним текстом, приділити увагу логіці обґрунтування, запропонувати назрілі дотичні площини й відгалуження досліджуваної теми. Ще однією рисою, яку науковий керівник виховує у своїх учнів, є показова академічна чесність – навіть випадкові перетинання і збіги з попередніми науковими розробками зазнають скрупульозної перевірки, коментування, максимально коректного оформлення посилань.

Згодом довелося пізнати Володимира Івановича ще в одній іпостасі – як голову спеціалізованої вченої ради по захисту дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора мистецтвознавства. Тут варто наголосити й на ретельному контролі усіх етапів підготовки роботи ради й на прагненні бути в курсі актуальних змін правових засад процесу наукової атестації. І як не згадати про його «риси справжнього дипломата» – здатність влучним зауваженням і заспокоїти занадто бурхливу дискусію під час обговорення дослідження, і доброзичливим жартом підбадьорити дисертанта, який ледь не непритомніє від хвилювання.

Задля максимально цілісної фіксації вражень, усі згадувані прикмети універсальної творчої особистості помножимо на величезне задоволення, яке дарують усім причетним і присутнім унікальні авторські проекти Володимира Івановича: щорічна Пасхальна асамблея, численні монографічні концерти на кшталт захопливого вечора пам'яті Євгенії Мирошниченко, цикли концертних програм «Ректор Академії представляє...», «Vivat, academia!».

Антошко М. О.

ВИХОВАТИ АСПІРАНТІВ СПРАВЖНІМИ ФАХІВЦЯМИ

У кожній зі сфер своєї діяльності Володимир Іванович Рожок послідовно і наполегливо намагається досягти головного для себе як фахівця – сприяти розвитку і збагаченню національної культури. Цього він прагне не лише у творчій, науковій, керівній роботі, а й педагогічній. Він переконує своїх студентів і аспірантів виявляти й осмислювати нове в українській культурі, але не забувати при цьому про її культурно-історичний ґрунт, адже національна культурна спадщина живить творчість митців багатьох поколінь. Така його позиція як педагога і музикознавця, дослідника історії української музики і культури спрямована й на формування наукових зацікавлень сучасної молоді.

Працюючи над науковим дослідженням, саме за порадою Володимира Івановича я звернулася до конкретних явищ, зокрема до культурної спадщини регіонів, яка становить багатство і своєрідність української культури загалом. Він звертав увагу на те, що різноманітним музичним, літературним і театральним життям Вінниччини, власне, й визначалися особливості художньої культури Поділля. Працюючи під його керівництвом, вдалося розглянути важливий пласт української культури – діяльність аматорських і професійних творчих колективів, культурно-освітніх установ, окремих діячів мистецтва Вінниччини (письменників, композиторів, виконавців), зусиллями яких розвивалася культура Поділля протягом 60-х років ХІХ – першої половини ХХ століть.

Завдяки тривалій пошуковій роботі «оживали» конкретні реалії культурно-мистецького життя, діяльність композиторів, режисерів, фольклористів, письменників

і акторів. На основі архівних джерел, публікацій у тогочасній періодиці вдалося охарактеризувати роботу аматорських театральних гуртків, розповісти про концерт А. Гуммеля, про гастролі оперної співачки М. Шекун-Коломійченко, видатного російського співака Л. Собінова, про діяльність багатьох музичних колективів (Єврейського народного хору імені І.-Л. Переца, російсько-українського хорового колективу імені І. М. Кедріна, діяльності капел під керівництвом Д. Клевчука та Р. Скалецького), а також театру імені І. Франка та Правобережної опери. Звичайно, вражають не тільки значні культурно-мистецькі здобутки, а й величезні втрати у трагічні періоди нашої історії.

Володимир Іванович привчав працювати з історичними документами, розуміти їх зміст і значення з погляду сучасного й історичного, бачити за окремими мистецькими явищами і фактами загальні тенденції культурно-мистецького розвитку.

Як педагог, він зацікавлює молодь своїм розумінням сутності культурних подій і водночас мотивує до самостійної наукової роботи. Йому вдалося спрямувати багатьох аспірантів на дослідження музичного, культурно-мистецького життя загалом у регіонах України. Кожен із них своєю роботою збагатив не лише наші уявлення про багатство і своєрідність української культури, а й фактологічний потенціал українського музикознавства.

Вимогливий до себе і своїх колег, Володимир Іванович такий же вимогливий і до своїх учнів, хоча й зважає при цьому на своєрідність наукових зацікавлень кожного, з ким працює, на його думку. Він дбає про формування світогляду аспірантів, становлення їх як особистостей, наголошує на необхідності не лише знати певні мистецькі події і явища, а й розуміти логіку їх взаємодії і розвитку, сприймати їх в контексті історично-культурного і мистецького розвитку, наполягає на необхідності ґрунтовної наукової аргументації своїх тверджень. Він вимагає опрацювання не лише спеціальної наукової літератури, а й філософських, культурологічних праць, які поглиблюють загальну гуманітарну підготовку. Іншими словами, Володимир Іванович прагне виховати своїх учнів справжніми фахівцями.

Талановитий керівник, митець, учений і педагог, він завжди радить, як досягти певної мети в науковій роботі, спрямовує на шлях пошуків. Повчальним є і його багатий життєвий і професійний досвід, уміння бути надзвичайно дипломатичним у спілкуванні з людьми, його вимогливість і послідовність.

Своєю щоденною працею, високим професіоналізмом та принциповістю Володимир Іванович захоплює всіх, кому щастить працювати поряд із ним.